

ПРѢДГОВОРЪ.

За наряджане-то на тѣхъ книгъ понуди мя благородно-то усѣщане къмъ Българскый Народъ, между който имахъ честь да живѣхъ осемъ години.

Кога захващахъ наряджане-то на тѣхъ *Българско - Ишаліянскъ Граммашикъ*, прѣдвиждахъ слабость-тъ си, нъ като видѣхъ наеднѣжъ и ревность-тъ на Българскый Народъ къмъ просвѣщеніе-то си, мысляхъ, че не щѣ сбрькамъ, ако му поклонѣ единъ краткъ книгъ, коя-то да му показва единъ краткъ пѣть, прѣзъ който да може да добые единъ страненъ языкъ, праведно! нарѣченъ: *хубава сесстра* на Французскый языкъ, а това е *Ишаліянскый языкъ*.

Хубость-та на тоя языкъ, знаѣхъ, че е позната отъ по-много-то родолюбцы, па и ако погледнемъ на трѣговиѣ-тъ, коѣ-то Турска-та Имперія спорядъ прочюто-то си мореко пристанище обръща — освѣнъ съ другы дръжавы — и съ Италиѣ, то струва ми ся, че слѣдъ Французскый языкъ тоя е пакъ единъ, който може да ся прійме въ употребленіе. Така подкрѣпенъ отъ такѣвъ мыслъ,